

Крим!». Чи інший епізод, де жлоб водій (українець, звичайно) не хоче поділитися бензином з російським водієм, який терпить у дорозі біду... Чи їсть сало, на очах у голодних полонених і ні з ким не ділиться... Прикладів можна навести сотні, шкода паперу.

А де ж наша відпорність? Чи хоч хтось із українських чиновників заборонив показувати у нас ці фільми? Може, хоч якийсь українець дав по пиці режисеру і сценаристу, які зняли це? Може, хоч виступив у пресі, на радіо чи по телебаченні з осудом? Та ж ні, не пригадується такого. Нащо розпалювати міжнаціональну ворожнечу, ще чого доброго звинуватять у антисемітизмі чи русофобії, а ми ж толерантні, виховані, ми ж європейці.

Якби держава себе поважала, то ці горе-митці вже давно б показували свої фільми в Росії чи Ізраїлі й були б оголошені нев'їзними до нашої країни. А з них, як бачимо, що з гуски вода. Зате завважте, який гвалт зчинився в Україні проти українського письменника Василя Шкляра, кот-

рий у своєму романі трьох москалів назвав кацапурами! Я нічого не маю проти росіян чи євреїв, у мене багато добрих приятелів і друзів тієї й іншої нації, мені з ними є про що поговорити, але ж, вибачте, придумати таке кіно, яке я допіру переказав, і приїхати до нас його знімати, і залучати наших акторів – це ж просто відверта хуцпа! Це цинічна, нахраписта, безпардонна, свавільна, хамовита, не стримана ніякими морально-етичними нормами нахабність, після якої розводиш руками і не знаєш, як поводитися!

Не можна спокійно дивитися, коли всяка наволоч тебе принижує, коли насміхаються над твоїми символами, коли гидять твої святині. Треба беззастережно відкинути оте дике, насаджене нам чужим народом: «Якщо тебе вдарили по одній щоді – підстав і другу». Треба відразу давати здачі тим, хто цинічно, з єхидством паскудить тобі в душу. Бо принижені ніколи не перемагають!

Чернівці—Чорторія—Київ

Іван Миколайчук живий у пам'яті українців – не тільки як геніальний актор, а й як втілення українського духу. В середині червня вшановували його пам'ять. 14-го гості з Києва відвідали містечка Буковини – Вижницю, Кіцмань, Глибоке, побували на виставці образотворчого мистецтва, де образ Миколайчука втілювався у портретах та композиціях. Того ж вечора чернівчани подивилися виставу «Небилиці про Івана» за сценарієм І. Миколайчука – про неї вже «Кіно-Театр» писав (№2, 2011). 15 червня день почався з покладання квітів біля меморіальної дошки Миколайчуку на будинку по вулиці його імені. Дальший маршрут – на гостини до Івана. Стараннями Чернівецької обласної держадміністрації свято набуло урочистості й масштабу, виявивши велику любов буковинців до свого земляка, уславленого легіня.

З автобуса, який віз киян з Чернівців до рідного села Миколайчука, було видно обличчя актора на рекламних щитах. У кожному селі понад трасою люди різного віку в народних костюмах експонували народні вироби, співали, танцювали, збиралися до столу, – пригоститися міг кожен, хто їхав цією дорогою в бік Чорторії. Нарешті там від церкви, що в центрі села, аж до Меморіальної хати-музею ювіляра вздовж дороги (свіжозаасфальто-

ваної) стояли діти, тримаючи рушники, що було страшенно зворушливо. Людей і представників ЗМІ зійшлося дуже багато. Кожен, хто брав слово про Івана Миколайчука, говорили про свою любов до нього. Мудрим був виступ старшої сестри Миколайчука Фрозини Грицюк, директора хати-музею, яка нагадала, що тут побували люди з різних куточків світу й навіть народні депутати ВР України. Учасники свята дали волю почуттям: етнофестиваль був поруч – на спеціально устаткованій сцені таланти жителів Кіцманщини виблискували самоцвітами. Час промайнув непомітно: покидати це чарівне місце не хотілося. О шостій вечора повернулися в Чернівці. Чернівецький театр ім. О. Кобилянської презентував глядачам свій дарунок до цієї дати – виставу про Івана Миколайчука «Тисяча снопів вітру».

Паралельно того і наступного дня в кінотеатрі «Чернівці» пройшов фестиваль молодіжного кіно «Кіноетніка». Піднесення, що панувало на Буковині, не покидало і в Києві: саме такий настрій панував 17 червня на вечорі в театрі ім. І. Франка, де присутні переглянули кіноролики «Вітання з 70-річчям», зняті Василем Ілащуком і Тарасом Ткаченком, послушали спогади Богдана Ступки й Федора Стригуна і насолодилися виставою львів'ян «Небилиці про Івана».

Кореспондент «Кіно-Театру»

На фото: Мамаївці. Чорторія. Всі фото Сергій Марченка.